

Ansvar, naar det er den Del af Folkerepresentationen, der har Udgang, til at anklage og gjøre Ansvar gjældende, men retligt vil han i høi Grad paatage sig Ansvaret baade overfor Kronen og overfor Repræsentationen. Naar den ærede Ordfører i Dørigt bemærkede, at man umuligt kunde tale om et Ansvar for Ministrene overfor Kongen, overfor Kronen, fordi Kongen eller Kronen kun fremtraadte gjennem det ansvarlige Ministerium, saa tror jeg, at jeg i denne Henseende aldeles ikke behøver at anføre Andet end at oplæse en Paragraf i Grundloven for det ærede Medlem og for Thinget; det er dens § 69, der siger: „Rigsretten paakjender de af Kongen eller Folkethinget mod Ministrene anlagte Sager“. Det er altsaa ganske indlysende, at Grundloven, hvad ogsaa Sagens Natur tilsiger, har forudsat, at Kongen kan lade Ministrene tiltale ved Rigsretten, og at Ministrene altsaa have et Ansvar til Kongen. Det er den almindelige abstrakte Side af Sagen, som jeg i Dørigt som sagt nødig er kommen ind paa. Hvad det specielle Spørgsmaal angaar, har den Naade, hvorpaa den ærede Ordfører har stillet sig dertil, naturligvis ikke undret mig; derimod er jeg bleven noget overrasket ved at høre nogle Udtalelser af det ærede Medlem for Thinget Amts 4de Valgkreds (Schjorring), navnlig forsaavidt han her talte om en fuldkommen Mangel paa Smødekommen fra Ministerens Side. Det formaar jeg ikke at se, at noget Saadant skulde være Tilfældet. Det er mig umuligt at se rettere, end at den ærede Minister er ved at udvirke denne Resolution af August ifjor i langt høiere Grad end nogen tidligere Minister kommen de Ansfoelser imøde, der have været fremherskende og gjort sig gjældende her i Thinget, og det er mig ikke muligt at se, at han, forsaavidt det ikke synes at være Tilfældet i en fuldstændig Grad, forsaavidt han ikke synes fuldstændig at have ramt de Ansfoelser, der ere udtalte her, da derved har forset sig. Thi det er jo dog ganske sikker, at ikke Folkethinget alene har at tage Bestemmelser om Vaisenhuset. Men jeg kan heller ikke se, at den ærede Minister i den mindste Henseende har ved denne Resolution bidraget til at præjudicere Spørgsmaalet om en fremtidig Ordning, forsaavidt der maatte vise sig Trang til Forandring. Jeg kan ikke se, at man ved et Byggeforetagende, ved at give Vaisenhuset en anden Bygning, giver det en anden og ny Karakter, som det ikke forud havde, og hvorfra man ikke kan komme bort. Jeg kan derfor ikke skjønne, at der i dette Punkt er fra Ministerens Side viist nogen Mangel paa Smødekommen.

Ordføreren: Det vidste jeg, før det ærede Medlem begyndte at tale, at det ærede Medlem ikke kunde skjønne, at der var begaaet nogen Feil af noget Medlem af den nuværende Regjering; forsaavidt er jeg ikke bleven overrasket

ved det ærede Medlems Udtalelser. Jeg takker det ærede Medlem for den Tilslutning, han har givet min Udtalelse om, at en Regjering utvivlsom udfylder sit Ansvar overfor Hans Majestæt bedst, naar det udfylder det ret overfor Folkerepresentationen, at det er den fulde Sandhed, som det ærede Medlem kaldte den. At der fra denne Regel kan af det ærede Medlem tænkes Undtagelser, det overrasser mig ikke, thi jeg vil nok se, fra hvilken Regel, hvor fuld Sandhed den end indeholder, det ærede Medlem ikke kunde tænke sig Undtagelser. Jeg vil derfor heller ikke i aldermindste Naade opholde mig derved, men kun sige, at jeg ikke kan gaa ind paa den Fortolkning af Grundlovens Bestemmelse om, at Kongen, det vil sige den ansvarlige Regjering, kan lade tiltale Personer for en politisk Forseelse ved Rigsretten, altsaa ogsaa forhenværende Ministre, den Fortolkning, som det ærede Medlem har fremsat til Forklaring af sin Undtagelse. Den ærede Minister afsviste bestemt, at han havde blandet Kongens Navn ind i Debatten. Men jeg kan ikke negte, at jeg hverken forstod den ærede Minister eller det ærede Medlem anderledes, end at det er Kongens Navn, de blande ind, naar de sige: Ministeriet overfor Kongen.

Timestad: Jeg vil blot gjøre den korte Bemærkning, at det ærede Medlem maa ikke have opfattet denne Paragraf i Grundloven, hvortil han sigtede, naar han talte om, at Kongen kunde lade Folk tiltale, deriblandt ogsaa forhenværende, afgaaede Ministre; derom tales der ikke i Grundloven. Der tales derimod om „Ministrene“, det vil sige de i Funktion værende Ministre. Det hedder udtrykkelig: „Rigsretten paakjender de af Kongen eller Folkethinget mod Ministrene anlagte Sager.“

Ordføreren: Det ærede Medlem vil dog ikke paastaa, at Kongen Dagen efter beholder de Ministre i sin Tjeneste, som han lader søge Folkethingets Tilladelse, til at anlægge Sag mod ved Rigsretten, og hvorledes skulde han søge Folkethingets Tilladelse til at lade anlægge Sag mod Ministrene ved Rigsretten; dersom han ikke skulde søge derom ved andre Ministre end dem, han vilde sætte under Anklage? Det ærede Medlem vil erindre, at den nævnte Paragraf indeholder fuldstændig Bekræftelse paa, at, naar der er nævnt Tiltale mod Ministrene, er det for de Forseelser, disse have begaaet, da de vare Ministre; men naar de enten tiltales af Folkethinget eller af Kongen gjennem Ministrene, ere de selvstændig ikke Ministre, thi som Tiltalte kunne de ikke fungere som Ministre.

Th. Nielsen: Den Strid, der nu har været ført, skal jeg ikke indlade mig paa; den forekommer mig ikke videre hyggelig. Derimod